

Szegedi Ítéltábla

Bf.I.625/2025/6.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2026. március 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az emberkereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt vádlottl ellen indult büntetőügyben a Szegedi Törvényszék 2024. május 22. napján kihirdetett 1.B.1044/2020/78. számú ítéletét *megváltoztatja*:

Az I. rendű vádlottal szemben megállapított folytatólagosan elkövetett kerítés büntetteként minősített cselekményeket 2 rendbeli, folytatólagosan elkövetett kerítés büntettének [Btk. 200. § (1) bekezdés, (4) bekezdés, egy esetben b) pont 6. fordulat, egy esetben c) pont 3. fordulat], az egészséget veszélyeztető bűncselekményt kábítószer birtoklása vétségének [Btk. 178. § (6) bekezdés 2. fordulat] *minősíti*.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Ha sértettl vagyoni érdekelt a jelen ítélet közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a neki kiadni rendelt dolgot, akkor az az állam tulajdonába kerül.

Megállapítja, hogy az I. rendű vádlott lakcíme: lakcím1 szám, személyazonosító igazolványának száma: szig.sz.1.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] A Szegedi Törvényszék a 2024. május 22. napján kihirdetett 1.B.1044/2020/78. számú ítéletével a 2018. július 11. napjától 2019. január 10. napjáig előzetes fogvatartásban volt,

majd 2019. január 11. napjától 2019. április 8. napjáig a bíróság által megjelölt lakás és ahhoz tartozó

[2] bekerített hely elhagyását tiltó bűnügyi felügyelet alkalmazása, továbbá távoltartás elrendelése mellett szabadlábon lévő, majd 2019. április 9. napjától 2019. augusztus 5. napjáig távoltartás elrendelése mellett szabadlábon lévő, majd 2019. augusztus 6. napjától szabadlábon lévő vádlott1 I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett kerítés büntetében [Btk. 200. § (1) bekezdés, (4) bekezdés b) pont 6. fordulat, folytatólagosan elkövetett kerítés büntetében [Btk. 200. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (4) bekezdés c) pont 2. fordulat], kitartottság büntetében [Btk. 202. §] és kábítószerrel visszaélés vétségében [Btk. 178. § (1) bekezdés 3. fordulat, (6) bekezdés]. Ezért vádlott1 I. rendű vádlottat halmazati büntetésül 3 év börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy az I. rendű vádlott a kiszabott szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe az I.r. vádlott által 2018. július 11. napjától 2019. január 10. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt, illetve a 2019. január 11. napjától 2019. április 8. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött időt beszámította akként, hogy a beszámításnál egy napi szabadságvesztésnek 4 nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg. Az I. rendű vádlott vonatkozásában 69.854,- Ft erejéig vagyonekobzást rendelt el.

[3] A nyomozati eljárás során lefoglalt márkanév feliratú SIM kártya lefoglalását megszüntette és azt sértett1 érdekelt részére kiadni rendelte. Kötelezte azt I. rendű vádlottat, hogy a felmerült 991.532,- Ft bűnügyi költségéből fizessen meg az államnak a Szegedi Törvényszék külön felhívása szerint 953.492,- Ft bűnügyi költséget, míg megállapította, hogy a fennmaradó 38.040,- Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

[4] Az ítélettel szemben az ügyészség sértett2 és sértett1 sértettek esetében eltérő minősítés miatt, ehhez is igazodóan a büntetés súlyosítása és végrehajtási fokozatának fegyházban történő megállapítása végett-, az I. rendű vádlott és védője a kiszabott szabadságvesztés tartamának enyhítése, a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése, másodlagosan a Btk. 38. § (3) bekezdésének alkalmazása érdekében jelentettek be fellebbezést.

[5] Az ügyészség álláspontja szerint helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű vádlott a sértetteket külföldre vitte, prostitúciós tevékenységüket megszervezte és felügyelte, abból tartotta fenn magát, ugyanakkor tévedett, amikor az emberkereskedelem megállapításához szükséges kiszolgáltatott helyzet fennállását egyik sértett esetében sem látta bizonyítottnak, ezért megítélése szerint az elsőfokú bíróság téves jogi következtetésre jutott, mivel a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján mindkét sértett kiszolgáltatott helyzete megállapítható. Az ügyészség fellebbezésében kifejtettek szerint sértett1 sértett esetében az elnehezedett egzisztenciális körülmények, sértett2 sértett esetében pedig az érzelmi befolyásolhatóság és dependens személyiségjegyek alapozták meg a Btk. 192. § (1)–(2) bekezdése szerinti ezen tényállási elemet, ugyanis az I. rendű vádlott e körülményeket felismerte és kihasználta, a sértetteket rendszeres haszonszerzés céljából prostitúciós tevékenység végzésére bírt rá, tevékenységüket szervezte, ellenőrizte, és bevételeiből részesült.

[6] Az ügyészség hangsúlyozta, hogy az I. rendű vádlott magatartása túlmutat a kerítés törvényi tényállásán, és megfelel a Btk. 192. § (2) bekezdése szerinti emberkereskedelem ismérveinek, figyelemmel a kiszolgáltatott helyzet kihasználására, az érzelmi befolyásolásra és a tartós, szervezett haszonszerzésre.

[7] A bünteteskiszabás körében az ügyészség kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a jelentős időmúlást túlzott súllyal értékelte, és indokolatlanul tért el a középértéktől, ezért a büntetés súlyosítását tartotta indokoltnak.

[8] Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja alapján az ítéletet változtassa meg, és a I. rendű vádlott cselekményét mindkét sértett tekintetében – sértett² esetében a Btk. 192. § (2) bekezdés 10. fordulat, (3) bekezdés i) pontja, sértett¹ esetében a Btk. 192. § (2) bekezdés 10. fordulat, (3) bekezdés b) és i) pontjai szerint – emberkereskedelem büntetteként minősítse, továbbá a kiszabott büntetéseket a középértékhez közelítően, a tételkeret alsó határát jelentősen meghaladó mértékben súlyosítsa, és a szabadságvesztést fegyház fokozatban rendelje végrehajtani a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja alapján.

[9] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.258/2024/5. számú átiratában az ügyészség által bejelentett fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak. Indítványozta, hogy az ítéletábra a Be. 590. § (1)-(2) bekezdései alapján az elsőfokú ítéletet és az elsőfokú eljárást teljeskörűen bírálja felül.

[10] Eljárási szabálysértésként jelölte meg, hogy az I. rendű vádlott a tárgyaláson való jelenlét jogáról szabályszerűen lemondott, azonban amikor később egyes tárgyalásokon megjelent, akkor az elsőfokú bíróság a Be. 431. § (3) bekezdése szerinti tisztázási kötelezettségét elmulasztotta. Ez azonban a főügyészség álláspontja szerint csak relatív eljárási szabálysértést okozott, mivel olyan egyértelmű tény nem volt megállapítható, amely a vádlottnak a jelenlét jogáról való lemondásáról szóló nyilatkozatának hatályvesztését eredményezte volna, ennek fényében pedig a vádlott jelenléte nem kötelesség, hanem lehetőség. (Kúria Bfv.II.258/2023/11., Kúria Bhar.I.949/2024/54.). Utóbb az I. rendű vádlott a védője útján közölte, hogy nem tud megjelenni, amit az elsőfokú bíróság formális engedélyezés nélkül tudomásul vett, az eljárást az I. rendű vádlott távollétében folytatta, amely az előzmények tükrében úgy tekintendő, hogy az I. rendű vádlott Be. 39. § (1) bekezdés h) pontja alapján őt megillető jelenléti jogával a Be. 430. § (1)-(2) bekezdései alapján újólapon nem élt, így értesítése elegendő volt.

[11] A főügyészség szerint mindezekből fakadóan nem okozott megalapozatlanságot az, hogy a bíróság a Be. 526. § (3) bekezdése ellenére az I. rendű vádlott távollétében felvett különös bánásmódot igénylő tanú vallomását nem ismertette az I. rendű vádlottal, illetve az, hogy az iratismertetés is az I. rendű vádlott távollétében történt.

[12] Kifogásolta továbbá, hogy a bíróság a Be. 550. § (1) bekezdése ellenére nem *elnapolta*, hanem *elhalasztotta* a határozat kihirdetése céljából a tárgyalást, illetve a Be. 455. § (3) bekezdése ellenére nem az ítélet rendelkező részét, hanem csak az indokolt ítéletet kézbesítette az I. rendű vádlottnak, azonban ezek is csupán relatív eljárási szabálysértések.

[13] Összességében a főügyészi átirat szerint a tényállás hiánytalan és megalapozott volt, az észlelt eljárási hibák az ítélet érdemére nem hatottak ki.

[14] A főügyészség kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás-felderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns bizonyítékokat beszerezte, mérlegelte és okszerűen értékelte, ezért a megállapított tényállás megalapozott, és abból a vádlott bűnösségére helyesen következtetett a törvényszék. Ugyanakkor a jogi minősítést tévesnek tartotta, mivel álláspontja szerint a cselekményeket a Btk. 200. § (1) bekezdése szerinti kerítés helyett a Btk. 192. § (2) bekezdése szerinti emberkereskedelem büntetteként kell értékelni, az időközben szigorodott szabályozás okán az elkövetéskor hatályos Btk. rendelkezései alapján.

[15] Álláspontja szerint mindkét sértett vonatkozásában megállapítható a Btk. 192. § (8) bekezdése szerinti kiszolgáltatott helyzet: sértett¹ esetében az egzisztenciális körülmények (családi háttér hiánya, iskolai lemorzsolódás, tartós prostitúció) okán, sértett² esetében pedig a kompetens szakértők által is megállapított befolyásolhatósága, dependens személyisége és erős érzelmi kötődése miatt.

[16] Hangsúlyozta, hogy a kiszolgáltatottság mindenkor objektív mérce szerint vizsgálendő, és nem zárja ki, ha a sértett részben maga idézte elő helyzetét. E körben utalt a nemzetközi szabályokra is [Palermói Egyezmény 3. cikk b) pont; 2011/36/EU irányelv (továbbiakban: Irányelv) 2. cikk (4) bekezdés], amelyek szerint a sértett beleegyezése közömbös és sértett2 sértett vonatkozásában hivatkozott az Irányelv 11. cikkének 7. bekezdésére is mely szerint a tagállamok figyelmet fordítanak a különleges szükségletekkel rendelkező áldozatokra, ha az ilyen szükségletek különösen ... az egészségi állapotukból, ... szellemi vagy lelki zavarukból... erednek.

[17] Az ügyészség szerint az I. rendű vádlott mindkét sértett esetében felismerte és kihasználta e kiszolgáltatott helyzetet, és a Btk. 192. § (2) bekezdésében meghatározott elkövetési magatartásokkal – kizsákmányolás céljából – szervezte és felügyelte prostitúciós tevékenységüket, amely a (3) bekezdés b), e) és i) pontjai szerinti minősítő körülményeket is megalapozza. Utalt azon bírói gyakorlatra, mely szerint a cselekmény célzatos jellegére tekintettel elegendő a kizsákmányolási célzat fennállása, amely a sértettek jövedelméből való részesedéssel megvalósult. A kapcsolódó kitartottság a súlyosabb bűncselekménybe beolvad. (Kúria Bhar.III.111/2019/8.).

[18] A büntetéskiszabás körében indítványozta a további időmúlás enyhítő körülményként történő értékelését, ugyanakkor a 2 évtől 12 évig terjedő büntetési tételkeret (középmérték: 7 év) alapján a kiszabott büntetést eltúlzottan enyhének tartotta, ezért annak – a közügyektől eltiltással együtt – jelentős súlyosítását tartotta indokoltnak. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) alpontja alapján fegyházban látta indokoltnak megállapítani.

[19] Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla a Be. 606. § (1) bekezdése alapján az ítéletet változtassa meg: az I. rendű vádlott folytatólagosan elkövetett kerítés büntettének [Btk. 200. § (1) bekezdés, (4) bekezdés b) pont 6. fordulat] és folytatólagosan elkövetett kerítés büntettének (Btk. 200. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (4) bekezdés c. pont 2. fordulata] értékelt cselekményét 2 rendbeli, folytatólagosan elkövetett emberkereskedelem [Btk. 192. § (2) bekezdés 10. fordulat (3) bekezdés – egy esetben b) pont 2. fordulat, egy esetben e) pont 6. fordulat – és i) pont] minősítse, a kitartottság (Btk. 202. §) miatti bűnösség megállapítását mellőzze, a büntetéseket súlyosítsa és a szabadságvesztést fegyházban rendelve végrehajtani, egyebekben pedig az ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[20] Az I. rendű vádlott védőjének a fellebbezése indokolásában kifejtett álláspontja szerint az ügyészség fellebbezése nem alapos. Indítványozta az elsőfokú ítélet teljes körű felülbírálatát a Be. 590. § (1), (2) és (10) bekezdései alapján, ugyanakkor egyetértett a főügyészségi indítvánnyal abban, hogy az elsőfokú bíróság nem követett el olyan eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

[21] Álláspontja szerint is megalapozott tényállást állapított meg az elsőfokú bíróság, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, és helyesen következtetett az I. rendű vádlott bűnösségére, valamint jogszerűen minősítette a cselekményeket a Btk. 200. § szerinti kerítés büntetteként.

[22] Nem értett egyet azonban az ügyészség azon álláspontjával, hogy a sértettek kiszolgáltatott helyzetben lettek volna. E körben sértett2 sértett esetében kifejezetten e sértett rendezett egzisztenciális körülményeire és támogató családi kapcsolatára hivatkozott, míg sértett1 sértett kapcsán hangsúlyozta, hogy a sértett szakképzettséget szerzett, ennek ellenére saját elhatározásából döntött a prostitúciós tevékenység folytatása mellett, melyet már az I. rendű vádlottal történt megismerkedése előtt is végzett. Így tehát álláspontja szerint mindkét sértett előtt valós és elfogadható választási lehetőség volt, a prostitúciós tevékenységet részben az I. rendű vádlottól függetlenül, önként kezdték meg, így a kiszolgáltatott helyzetük nem állapítható meg. Kiemelte, hogy az I. rendű vádlott 16 éves volt amikor a

megismerkedésükkor felnőttkorú, 21 éves és már akkor is prostitúcióból élő sértett1 sértettel kapcsolatba került.

[23] Vitatta azt is, hogy az I. rendű vádlott részéről kizsákmányolási célzat, vagy a kiszolgáltatott helyzetre utaló irányítás, leuralás lett volna megállapítható, így az emberkereskedelem (Btk. 192. §) törvényi feltételei – álláspontja szerint – nem állnak fenn.

[24] Hivatkozott arra, hogy a sértett2 esetében fennforgó érzelmi befolyásolás önmagában nem alapozza meg a kiszolgáltatottságot, csupán a Btk. 200. § (4) bekezdés b) pontja, illetve a Btk. 192. § (3) bekezdés e) pontja szerinti minősítő körülmény lehet, hiszen amennyiben az ügyészi jogértelmezés lenne a helyes, úgy nem lenne jogi értelme a kerítés elkövetése esetén a fenti elkövetési módot külön minősítő körülményként szabályozni, mert az voltaképpen kiüresítené azt, és ezen elkövetési mód kizárólag az emberkereskedelem elkövetésébe tartozhatna.

[25] A büntetéskiszabás körében hangsúlyozta a jelentős időmúlást, melynek egy része alatt kényszerintézkedés hatálya alatt állt az I. rendű vádlott, továbbá az I. rendű vádlott fiatal felnőtt korát, megromlott egészségi állapotként értelmezhető szívbetegségét, valamint sértett1 esetében a sértetti közrehatást, és ezek alapján a büntetés enyhítését indítványozta.

[26] Álláspontja szerint a büntetés célja annak végrehajtás nélkül is elérhető, ezért a Btk. 85. § (1) bekezdésére hivatkozva indítványozta a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését, másodlagosan pedig a büntetés fele részének kitöltését követően a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét megnyitó Btk. 38. § (3) bekezdésének alkalmazását.

[27] Mindezeknek megfelelően indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását a Be. 606. § (1) bekezdése alapján, a büntetés enyhítése érdekében.

[28] A fellebbezési nyilvános ülésen fellebbviteli főügyészség képviselője és a védő az írásbeli beadványaikban írtakkal egyezően tartották fenn és adták elő álláspontjukat. Az I. rendű vádlott a védője által kifejtettekhez csatlakozott, aláhúзва, hogy a bűncselekményeket megbánta, az eltelt időben jelentős életmódváltozáson ment keresztül.

[29] Az ítéltábla a fellebbezéseket alaptalannak, a főügyészségi átiratban írt észrevételeket egyebekben nagyrészt alaposnak ítélte.

[30] A bejelentett fellebbezések irányára és tartalmára figyelemmel a Be. 590. § (1), (2) és (7) bekezdései alapján az ítéltábla a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. Így vizsgálta az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit és egyéb rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét is.

[31] E körben az ítéltábla megállapította, hogy az I. rendű vádlott tárgyalási jelenlétével kapcsolatosan eljárási szabálysértéseket követett el a törvényszék az alábbiak szerint:

[32] A védő által 2023. október 26. napján benyújtott kézbesítési megbízotti szerződésben foglalt nyilatkozatban az I. rendű vádlott a tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondott. Ennek alapján a törvényszék a 2023. október 31. napján kihirdetett végzésében engedélyezte az I. rendű vádlott számára a tárgyalásról való távolmaradást. Ezt követően az I. rendű vádlott a 2024. január 23. napján, 2024. március 14. napján és 2024. március 19. napján megtartott tárgyalásokon értesítésre megjelent. A 2024. január 23. napján megtartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a tárgyalás megkezdése előtt a tárgyalóterem előtt megjelent vádlott1 I.r. vádlott is, akit tájékoztatott, hogy sértett2 sértett meghallgatása során nem lehet jelen, tekintettel arra, hogy a tanú különös bánásmódot igénylő tanúnak minősül és

korábban jogi képviselője kérte, hogy meghallgatása esetén arra a vádlott távollétében kerüljön sor. Rögzítette azt is, hogy az I. rendű vádlott korábban azt jelezte, hogy kéri a tárgyalás távollétében történő lefolytatását, a tárgyalásra nem is került megidézésre ezen okból és arról is tájékoztatta az I.r. vádlottat, hogy a sértett vallomása a következő tárgyaláson, ha megjelenik, a részére ismertetésre kerül, ahhoz akkor megteheti az észrevételeit. Ezt követően került sor sértett 2 sértett kihallgatására az I. rendű vádlott távollétében. (71. sorszámú jegyzőkönyv) A tanúvallomás ismertetésére a későbbiekben nem került sor.

[33] Azon tárgyalásokon, ahol jelen volt, az I. rendű vádlott nyilatkozatot nem tett.

[34] A 2024. május 7. napján megtartott tárgyaláson (76. sorszámú jegyzőkönyv) a vádlott nem jelent meg, azonban az ekkor jelenlévő védője tájékoztatta a törvényszéket, hogy védenccé üzenetet küldött, mely szerint nem tud a tárgyaláson megjelenni, a tárgyalást a jelenléte nélkül lefolytathatják. Ekkor a védő csatolta az I. rendű vádlott írásbeli vallomását is, melyet az elsőfokú bíróság felolvasással tett a tárgyalás anyagává. Ezt követően az iratismertetés után a bizonyítási eljárás befejezésére, perbeszéd megkötésére került sor, majd a törvényszék a tárgyalást határozathozatalra 2024. május 15. napjára elhalasztotta, melyre a jelenlévőket szóban idézte az I. rendű vádlottat védője útján szóban értesíteni rendelte.

[35] Az ügyiratból meg nem állapítható okból a határozat kihirdetésére végül nem a kitűzött időpontban, hanem 2024. május 22. napján került sor. Ezzel kapcsolatos idézést, értesítést az ügyirat nem tartalmaz, azonban az nyilvánvalóan megtörtént, hiszen a kitűzött időpontban az ügyészség képviselője, az I. rendű vádlott mindkét védőjének munkatársa (ügyvédjelöltek) és a sértetti képviselő is megjelent (78. sorszámú jegyzőkönyv). Az elsőfokú bíróság rögzítette a jegyzőkönyvben, hogy a szabályszerű értesítésre meg nem jelent I. rendű vádlott jelenléte nem kötelező.

[36] Az ítélet kihirdetését követően a törvényszék kézbesítette annak rendelkező részét az ügyész, az I. rendű vádlott meghatalmazott védőinek helyettesei, valamint a sértetti jogi képviselő részére. A vádlott részére később, már az ítélet írásba foglalása után került kézbesítésre az indokolt ítélet.

[37] A Be. 431. § (1) bekezdése alapján a vádlott az ügydöntő határozat kihirdetéséig bejelentheti, hogy a tárgyaláson jelen kíván lenni, a bejelentés bírósághoz érkezésekor a 430. § (1) bekezdésében meghatározott nyilatkozat hatályát veszti. A (2) bekezdés alapján ilyen bejelentésnek kell tekinteni, ha a vádlott olyan nyilatkozatot tesz, amely értelmében a tárgyalás, illetve a bizonyítás lefolytatását, egyes bizonyítási eszközök megvizsgálását közvetlenül figyelemmel kívánja kísérni vagy abban tevőlegesen részt kíván venni, különösen, ha vallomást vagy észrevételt kíván tenni, továbbá akkor is, ha vallomást vagy észrevételt tesz. A (3) bekezdés rendelkezik arról, hogy ha a vádlott bejelentette, hogy a tárgyaláson jelen kíván lenni, utóbb a tárgyaláson való jelenlét jogáról ismételtlen csak a bíróság engedélyével mondhat le. Az engedélyezés tárgyában hozott végzés ellen nincs helye fellebbezésnek. Végezetül a (4) bekezdés szabályozza azt, hogy ha a vádlott bejelentette, hogy a tárgyaláson jelen kíván lenni, a bíróság ismertetheti a vádlott távollétében tartott tárgyalásról készült jegyzőkönyv lényegét és elrendelheti a bizonyítás, vagy a bizonyítás egyes részének ismételt lefolytatását.

[38] Az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor nem tájékoztatta a Be. 431. §-ban írtakról a tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondott, majd később megjelent I. rendű vádlottat, nem tisztázta, hogy megjelenését a korábbi bejelentésével ellentétes tartalmú nyilatkozatként kell-e értelmezni, illetve azt sem, hogy a távollétében felvett bizonyítás, vagy annak bizonyos részei megismétlésére szükség van-e. Az elsőfokú bíróság a Be. 431. § (3) bekezdése szerinti végzést nem hozott, annak esetleges szükségességének vizsgálatára, e

körben való bírói állásfoglalásra vonatkozó adatot az ügyirat nem tartalmaz, ennek fényében csupán az állapítható meg, hogy a törvényszék az I. rendű vádlott korábbi tárgyalási jelenlét jogáról lemondó nyilatkozatának figyelembevételével, azt mindvégig hatályosnak tekintve járt el.

[39] Attól kezdve, hogy a vádlott a tárgyaláson való jelenlét jogáról a vádemelés után a Be. 430. § (1) bekezdésében foglalt feltételek mellett lemondott és lemondását rögzítő nyilatkozata a 430. § (2) és (3) bekezdésében foglaltaknak megfelel, egészen odáig, hogy bejelenti, hogy a tárgyaláson ismét jelen kíván lenni, és ez a bejelentése a bírósághoz megérkezik, vagy nyilatkozatát a Be. 431. § (2) bekezdésére figyelemmel ilyen bejelentésnek kell tekinteni, a tárgyaláson való jelenléte nem kötelezettség, hanem jogosultság. Mindez azt is jelenti, hogy ezen időszakban a terhelt jelenléte a tárgyaláson nem kötelező, éppen ezért rendelkezik a törvény úgy, hogy őt a tárgyalásokra nem idézni, hanem kézbesítési megbízottja útján értesíteni kell. Ebből következik, hogy amennyiben a tárgyaláson való jelenlét jogáról szabályszerűen lemondott, kézbesítési megbízottal rendelkező terhelt a tárgyaláson azért nem tud részt venni, mert őt annak az időpontjáról a kézbesítési megbízottja útján nem értesítették, a tárgyaláson való jelenléthez fűződő joga ugyan sérül, azonban nem eredményezi azt, hogy a tárgyalást olyan személy távollétében tartották meg, akinek jelenléte kötelező, mivel a terhelt jelenléte ebben a helyzetben a tárgyaláson nem volt kötelező. Erre figyelemmel még esetlegesen az értesítés elmaradása, vagy annak téves tartalma (az I. rendű vádlott 2024. május 7-én úgy nyilatkozott, másik időpontra emlékezett) sem valósítaná meg a Be. 608. § (1) bekezdés d) pontjában foglalt eljárási szabálysértést, így azt a Be. 609. § keretein belül lehet értékelni. Jelen ügyben a határnapokról a bíróság szóban értesítette az I. rendű vádlottat, amikor jelen volt az új határnap kihirdetésekor, amennyiben nem volt jelen, akkor valamennyi esetben védője, mint kézbesítési megbízott útján rendelte értesíteni.

[40] A Be. 431. § (2) bekezdése alkalmazásában – mint ahogyan a tárgyaláson való jelenlét jogáról való lemondás esetében is – a terhelt olyan nyilatkozatát kell azon bejelentésnek tekinteni, hogy a tárgyaláson jelen kíván lenni, amelyből – a nyilatkozat tartalma alapján – valóban e tény következik. Ugyanez igaz a tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondó, kézbesítési megbízottal rendelkező terheltnek a lemondást követően egyes tárgyalási napokon történő megjelenése, majd a további tárgyalási napokon való távolmaradása esetén is. A tárgyalásról való lemondás lehetőségét a büntetőeljárási törvény éppen azért biztosítja a terhelt részére, hogy amennyiben a jelenlétét a bíróság nem tartja szükségesnek, a tárgyaláson való jelenléte jog és ne kötelezettség legyen. Ezért amennyiben a terhelt a tárgyalásról való jelenlét jogáról lemondott, úgy a tárgyaláson való kötelező részvétele vagy a bíróság akaratát megjelenítő, tárgyaláson való részvételre kötelező végzése és a terhelt tárgyalásra történő idézése, vagy pedig a terhelt saját, egyértelműen kinyilvánított akarata jelenti, mely szerint a terhelt a tárgyaláson megjelenve kinyilvánítja, hogy a továbbiakban a tárgyaláson jelen kíván lenni, és a tárgyaláson való jelenlét jogáról korábban tett lemondását a továbbiakban nem tartja fenn, esetleg olyan nyilatkozatot tesz, amelyből kifejezetten ez következik. ... A Be. 431. § (3) bekezdése szerint, ha a vádlott bejelentette, hogy a tárgyaláson jelen kíván lenni, utóbb a tárgyaláson való jelenlét jogáról ismételten csak a bíróság engedélyével mondhat le. Az engedélyezés tárgyában hozott végzés ellen nincs helye fellebbezésnek. Mindebből az is következik, hogy a terhelt 431. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott tartalmú nyilatkozatának hiányában önmagában a tárgyaláson való megjelenéséből nem lehet arra következtetni, hogy a tárgyaláson továbbiakban jelen kíván lenni, ebben az esetben a jelenlét jogáról való ismételt lemondásról értelemszerűen nem kell végzésben határozni. Azonban még abban az esetben is, ha a terhelt kinyilvánítja, hogy a továbbiakban a tárgyaláson jelen kíván lenni, vagy meghatározott tartalmú, Be. 431. § (2) bekezdése szerinti olyan nyilatkozatot tesz, amelyből ez következik, utólagosan ismételt lemondásának elfogadása a bíróság részéről végzésben meghatározott alakiság nélkül, amennyiben az a terhelt bíróság

számára is felismerhető akaratnyilvánításának megfelelően történik, és a tárgyaláson való jelenlétről történő lemondás feltételei továbbra is fennállnak, csak a Be. 609. § (1) bekezdése szerinti relatív eljárási szabálysértés körében vizsgálható. A törvényi feltételek fennállása esetén az engedélyezés alakiségének megsértése önmagában – általában – nem lehet lényeges hatással az eljárás folytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, illetve az intézkedés alkalmazására. (Kúria Bfv.III.574/2022/11. [42] bekezdés, Kúria Bhar.949/2024/54. [146], [154] bekezdés)

[41] Jelen ügyben az I. rendű vádlott tudomásul véve a tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondás jogkövetkezményeit, egyes tárgyalásokon a saját akaratának megfelelően megjelent, majd másokon – a tárgyalásra való visszatérés iránti igénynek minősíthető egyértelmű megnyilvánulást mellőzve, korábbi elhatározását fenntartva – már nem. Az I. rendű vádlott ezzel ellentétes tartalmú nyilatkozatot sem a tárgyaláson, sem írásban nem tett. A 2024. május 7. napján csatolt írásbeli vallomása sem tartalmazott a tárgyalási jelenlétet érintő adatot, ugyanakkor aznap kifejezetten arról is nyilatkozott, hogy a tárgyaláson nem tud megjelenni és az a távollétében lefolytatható, amely a jelenlét jogáról való lemondásként értelmezhető.

[42] Az eddig kifejtettekből következően az I. rendű vádlott jelenléte a tárgyaláson nem volt kötelező, így nem eredményezett megalapozatlanságot az sem, hogy a Be. 526.§ (3) bekezdésében írtakhoz képest a különleges bánásmódot igénylő sértett² sértettnek az I. rendű vádlott távollétében felvett vallomását vele nem ismertette a bíróság, sem az, hogy az iratismertetésre a távollétében került sor, mint ahogyan az sem, hogy az ítélet kihirdetésére is a távollétében került sor. Utóbbi esetében különösen azért sem, mert még kötelező jelenlét esetén sem lett volna akadálya a távollétében az ítélet kihirdetésének a Be. 550. § (2) bekezdésének vonatkozó rendelkezése alapján.

[43] A Be. 515. § (6) bekezdése értelmében, ha a tárgyalás megtartásának akadálya van, a bíróság a tárgyalást elhalasztja, míg a Be. 518. § (1) bekezdésében írtak szerint, ha az ügy terjedelme miatt vagy egyéb okból szükséges a bíróság – bizonyítás céljából, vagy más fontos okból – a tárgyalást elnapolhatja.

[44] A fentiekből következően a büntetőeljárási törvény szóhasználata alapján egyértelmű különbség van a tárgyalás elhalasztása és annak elnapolása között, hiszen előbbire (halasztás) kizárólag akkor kerülhet sor, ha az érdemi tárgyalás megtartásának valamilyen akadálya van.

[45] A határozat kihirdetése kapcsán a Be. 550. § (1) bekezdése kifejezetten arról rendelkezik, hogy ha az ügy bonyolultsága, a határozat nagy terjedelme vagy más fontos ok szükségessé teszi, a határozat meghozatalára és kihirdetésére a tárgyalás nyolc, kivételesen tizenöt napra *elnapolható*.

[46] Mindezt – az ügyre kihatással nem bíró – eljárási szabályt vétett az elsőfokú bíróság amikor az ítélet kihirdetése céljából a tárgyalást – elnapolás helyett – elhalasztotta.

[47] A Be. 455. § (3) bekezdése szerint az ügydöntő határozat kihirdetés előtt írásba foglalt rendelkező részét a jogorvoslati résszel együtt kézbesíteni kell a jelen nem lévő fellebbezésre jogosultaknak. Jelen esetben erre nem került sor, csak az indokolást tartalmazó határozat kézbesítése történt meg a kihirdetéskor jelen nem volt I. rendű vádlott részére. Ennek az ügy érdemére kihatása nem volt, az I. rendű vádlott gyakorolhatta jogorvoslati jogát.

[48] Egyebekben az elsőfokú bíróság perrendszerűen, hatályon kívül helyezésre okot adó, vagy egyéb eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárást.

[49] A törvényszék ítéletével megalapozott tényállást állapított meg, mely kiegészítésre, helyesbítésre nem szorult, azt az ítéltábla határozatának alapjául elfogadta.

[50] Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési feladatának maradéktalanul eleget tett. A vád tárgyát képező lényeges, releváns tényekre a szükséges bizonyítást felvette, amelyet követően a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta és értékelte, majd iratszerű és logikus indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokra és miért alapította az ítéleti tényállást, melyet senki sem vitatott.

[51] A megalapozott tényállás alapján a vádlott bűnösségére vont következtetés is helyes volt az elsőfokú bíróság részéről.

[52] A minősítést illetően, egyetértve az erre vonatkozó érveléssel, az ítéltábla is úgy ítélte meg, hogy – az időközben bekövetkezett változtatásra, szigorításra tekintettel – az elkövetéskor hatályos büntetőtörvény az alkalmazandó, ennek keretében folytatta le a minősítés vizsgálatát, melynek eredményeképpen az ügyészségnek az eltérő minősítés tekintetében kifejtett álláspontját nem osztotta.

[53] A minősítés kérdésében alapvető kritérium volt a kiszolgáltatottság vizsgálata, lévén, hogy a Btk. 192. § (2) bekezdésében írt emberkereskedelem tényállási eleme, hogy azt a sértett kizsákmányolás céljából követik el, és a Btk 192. § (8) bekezdése értelmében e tekintetben kizsákmányolás a kiszolgáltatott helyzetbe hozott vagy helyzetben tartott sértett e helyzetének kihasználásával előny szerzésére törekvés.

[54] Az emberkereskedelem megelőzéséről, és az ellene folytatott küzdelemről, az áldozatok védelméről, valamint a 2002/629/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról szóló, az Európai Parlament és a Tanács 2011. április 5-i 2011/36/EU Irányelve 2. cikk (2) bekezdése értelmében a kiszolgáltatott helyzet olyan helyzet, amelyben az adott személy tényleges vagy elfogadható választási lehetőség hiányában kénytelen alávetni magát az adott visszaélésnek.

[55] Mindezt komplex, objektív és szubjektív elemekből álló helyzetként értelmezve szükséges vizsgálni. Jellemzően megállapítható ez az állapot súlyos anyagi vagy egzisztenciális kényszer, függőségi viszony, életkori vagy érettségi hiányosság, fizikai vagy mentális állapotromlás, nyelvi és kulturális elszigeteltség, jogellenes vagy bizonytalan tartózkodási státusz, illetve erőszak vagy fenyegetés fennállása esetén. E körülmények közös sajátossága, hogy az érintett számára a döntési szabadság csak látszólagos, mivel a reális alternatívák hiányoznak vagy elérhetetlenek. Nem az elméleti választási lehetőségek megléte, hanem azok tényleges hozzáférhetősége az irányadó, ezért a beleegyezés ilyen helyzetben rendszerint nem tekinthető valódi, szabad akaratnyilvánításnak. Ezzel szemben rendszerint nem állapítható meg kiszolgáltatott helyzet, ha az érintett számára valós és ésszerű alternatívák álltak rendelkezésre, döntése informált és külső kényszerszertől mentes volt, illetve csupán átmeneti nehézségekkel szembesült. Nem alapozza meg önmagában a kiszolgáltatottságot a pusztán kedvezőbb életkörülmények reménye sem, ha a személy tényleges választási szabadsággal bírt. Szintén kizárhatja a megállapítást, ha hiányzik az a külső szereplő, aki a helyzetet felismeri és kihasználja. Összességében tehát a kiszolgáltatott helyzet fennállása mindig az adott ügy egyedi körülményeinek mérlegelésével, a reális döntési autonómia meglétének vizsgálata alapján ítéltető meg.

[56] Bár sértett1 sértett vallomásmegtagadására figyelemmel életkörülményeinek teljes körű feltárására nem kerülhetett sor, a rendelkezésre álló adatok és a megalapozott tényállás alapján nem vonható le egyértelmű következtetés esetében a kiszolgáltatott helyzet fennállására. A sértett 2016-ban műszempilla-építő tanfolyamot végzett, amelyből akár önálló megélhetést is biztosíthatott volna, ugyanakkor saját elmondása szerint nem hétköznapi munkát kívánt végezni, hanem kifejezetten a jobb anyagi lehetőségek reményében kezdett prostitúciós tevékenységbe, már az I. rendű vádlottal való megismerkedés előtt. Az I. rendű vádlott megismerését követően, 2016 januárjától szeptemberig ország1ban, majd ezt követően ország2ban is a vádlottól függetlenül folytatta e tevékenységet, ami arra utal, hogy döntéseit ebben az időszakban önállóan hozta meg. Noha 2017 júniusától a vádlott érdekkörében

dolgozott, és a vádlott részéről trágár hangnemű számonkérés, illetve fenyegetés is megjelent, ennek ellenére a sértett rövid időn belül, 2017. június 25-én, saját elhatározásából megszakította vele a kapcsolatot. A szakítást követően őt semmilyen retorzió nem érte, az I. rendű vádlott nem kényszerítette a kapcsolat fenntartására, és nem is bírta visszatérésre, amelyre végül 2017. július 17-én a sértett ismételtén saját döntése alapján került sor. A későbbiekben, 2017 augusztusa és 2018 márciusa között a sértett országban továbbra is prostituáltként dolgozott, jellemzően az I. rendű vádlott jelenlététől függetlenül. Mindezen körülmények együttes értékelése alapján nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, miszerint a rendelkezésre álló adatok alapján nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a sértett tényleges vagy ésszerűen elvárható választási lehetőség hiányában lett volna kénytelen alávetni magát az I. rendű vádlott magatartásának.

[57] sértett² sértett vonatkozásában az igazságügyi elmeorvos- és pszichiátriai szakvélemény ugyan rögzítette, hogy pszichés állapota, dependens kötődése és befolyásolhatósága, valamint prostitúciós tevékenysége között összefüggés áll fenn, és ezek a körülmények a prostituálódását megkönnyítették, azonban azt is egyértelműen megállapította, hogy a sértett nem volt képtelen felismerni a sérelmére elkövetett bűncselekményt, és személyiségműködése legfeljebb enyhe fokban korlátozta a felismerésnek megfelelő cselekvésben. Ezzel összefüggésben jelentős, hogy a sértett stabil, kedvező anyagi körülményeket biztosító családi háttérrel rendelkezett, amely támogatta és elfogadta őt akkor is, amikor az I. rendű vádlottal való kapcsolatát megszakította, illetve amikor a kapcsolat az I. rendű vádlott döntése folytán szűnt meg. Ilyen esetekben a felek közötti kapcsolat ténylegesen megszakadt, helyzetük elkülönült, és a kapcsolat fenntartására vagy újrafelvételére minden alkalommal a sértett önkéntes elhatározása alapján került sor, jellemzően az ő kezdeményezésére. Bár az I. rendű vádlott iránti erős érzelmi kötődés egyfajta függőségi viszonyként értelmezhető, ez önmagában nem eredményezett olyan mértékű kiszolgáltatottságot, amely a tényleges vagy ésszerűen elvárható választási lehetőség hiányát megalapozná. Mindezekre tekintettel egyetértett az ítéltábla a törvényszék azon álláspontjával, miszerint nem állapítható meg egyértelműen az, hogy sértett² sértett olyan kiszolgáltatott helyzetben lett volna, amelyben döntési autonómiája érdemben kiüresedett volna, illetve amely őt az I. rendű vádlott magatartásának való alávetésre kényszerítette volna.

[58] Ugyanakkor megállapítható volt, hogy az I. rendű vádlott mindkét sértettet haszonszerzés céljából szexuális cselekmény végzésére másnak megszerezte azon időszakokban, amikor a sértettek az ő érdekkörébe tartozó prostitúciós tevékenységet végeztek, ekként az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményeit alapvetően helyesen minősítette a Btk. 6. § (2) bekezdésében írtak alapján folytatólagosan elkövetett, a Btk. 200.§ (1) bekezdése szerinti kerítés büntetettnek. sértett² sértett esetében – a már említett dependens kötődés talaján – mindez a sértettel kapcsolatban fennálló befolyási viszonyral való visszaéléssel elkövetettnek minősült [Btk. 200.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés b) pont 6. fordulat], míg sértett¹ sértett vonatkozásában fenyegetés alkalmazása volt megállapítható [Btk. 200. § (1) bekezdés, (4) bekezdés c) pont -helyesen- 3. fordulat]. Ugyanakkor szükségtelenül tüntette fel a Btk. 200. § (3) bekezdését, mivel a (4) bekezdésben írt körülmények az (1) bekezdésben írt alapesetet minősítik.

[59] A cselekmények megnevezése ezen túlmenően nem is felelt meg maradéktalanul a bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló 61/2008. BK vélemény 4. pontjában írtaknak, mely szerint bűnhalmazat esetén meg kell jelölni – számmal és a „rendbeli” jelzővel –, hogy azonos törvényhely szerint összesen hány büntett, illetve vétség minősül. Azokat a törvényi rendelkezéseket, amelyek a többrendbeli büntett, illetve vétség mindegyikét minősítik, csak egyszer kell feltüntetni, majd meg kell jelölni, hány büntett, illetve vétség minősül eltérő rendelkezések szerint is, és melyek ezek a rendelkezések. E

szerint az ítéltábla az I. rendű vádlottal szemben megállapított folytatólagosan elkövetett kerítés büntetteként minősített cselekményeket 2 rendbeli, folytatólagosan elkövetett kerítés büntetnének [Btk. 200. § (1) bekezdés, (4) bekezdés, egy esetben b) pont 6. fordulat, egy esetben c) pont 3. fordulat] minősítette.

[60] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor halmazatban a kitartottság büntettét [Btk. 202. §] is megállapította és a 2./ tényállási pontban írt cselekmény kapcsán is helytálló következtetést vont a vádlott bűnösségére, azonban ezen cselekmény törvényi megnevezése helyesen kábítószer *birtoklása* vétsége, és e tekintetben a helyes minősítés alapja a Btk. 178.§ (6) bekezdés 2. fordulata, ugyanis ezen privilegizált eset a Btk. 178. § (1) bekezdésétől elkülönülten, önállóan szabályozott, annak, azaz az (1) bekezdésnek a feltüntetése tehát téves volt, ez indokolta annak megváltoztatását, míg erre figyelemmel az elsőfokú ítélet [132] és [134] bekezdései is helyesbítésre szorultak, az ott írt *kábítószerrel visszaélés* vétségére vonatkozóak helyesen *kábítószer birtoklása* vétségére irányadóak.

[61] A büntetékiszabási körülmények körében az ítéltábla az enyhítő körülményeket kiegészítette azzal, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta további – közel kétéves – időmúlás következett be, melnek ideje alatt az I. rendű vádlott büntetőeljárás hatálya alatt állt, további enyhítő körülmény az I. rendű vádlott megromlott egészségi állapota, valamint az elkövetéskori fiatal felnőtt kora.

[62] Az így kiegészített bűnösségi körülményekre is figyelemmel – a Btk. 79. §-a és 80. § (1) bekezdése figyelembevételével - helyesen jutott a törvényszék arra az álláspontra, hogy a vádlottal szemben szabadságvesztés kiszabása indokolt.

[63] Az ítéltábla álláspontja szerint a cselekmények elkövetésének módjára, a sértettek személyére is tekintettel a szabadságvesztés tartamának meghatározásakor az elsőfokú bíróság maradéktalanul és messzemenőig figyelembe vette a vádlott javára szóló körülményeket, mértéktartó, méltányos büntetést szabott ki, az semmiképpen nem eltúlzott, a társadalomvédelmi büntetési célok, az általános és egyéni megelőző, visszatartó hatás érvényesüléséhez az mindenképpen szükséges, így annak lényeges enyhítésére nem látott lehetőséget a másodfokú bíróság, ugyanakkor az enyhítő körülmények számára és nyomatékra figyelemmel a büntetés lényeges súlyosítása sem volt indokolt.

[64] A cselekmények jellemzőit és a vádlott személyi körülményeit figyelembe véve helytállóan következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott méltatlan a közügyekben való részvételre és a vele szemben kiszabott mellékbüntetés (közügyektől eltiltás) tartamának a meghatározása is arányos. E tekintetben az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása annyiban szorul helyesbítésre, hogy az ítélet [142] és [143] bekezdéseiből mellőzte az ítéltábla a Btk. 61. § (2)-(3) bekezdésére és a Btk. 62.§ (2) bekezdésére utalásokat, ugyanis azok alkalmazásra nem került sor, ezek feltüntetése szükségtelen volt.

[65] Az elsőfokú bíróságnak a végrehajtási fokozatra-, a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó, és az előzetes fogvatartás, valamint a bűnügyi felügyelet tartamának a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámítására vonatkozó rendelkezései is megfeleltek a törvényi rendelkezéseknek, ahogyan a vagyoneklobzásra vonatkozó rendelkezés is törvényes és helyes volt.

[66] Az ítéltábla a bűnjelről való rendelkezés felülvizsgálata kapcsán megállapította, hogy törvényesen és helyesen járt el az elsőfokú bíróság, azonban a sértettl sértettnek kiadni rendelt bűnjel kapcsán elmulasztotta feltüntetni és alkalmazni az ítéletben – a lefoglalás megszüntetéséről rendelkező határozatban feltüntetendő – a Be. 321.§ (5a) bekezdésének a rendelkezését, mely szerint, ha a sértett a neki kiadni rendelt dolgot a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át, akkor az az állam tulajdonába kerül, ezért az ítéltábla ezt pótolta.

[67] A bűnösnek kimondott vádlott bűnügyi költségre való kötelezése és annak összege is helyes volt.

[68] A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla a bejelentett fellebbezéseket alaptalannak ítélte, azonban a minősítés kapcsán részben az elsőfokú bíróság által alkalmazott minősítéstől eltérő álláspontra helyezkedett, ezért a törvényszék ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a vonatkozó nyilvántartási adatok (IPL) alapján az I. rendű vádlott lakcímére és személyi igazolványának számára vonatkozó adatokat pontosította.

[69] Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Szeged, 2026. március 18.

Dr. Kiss Dániel
Attila

a tanács elnöke

Dr. Gaudi Tibor

előadó bíró

Dr. Joó

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.625/2025/6. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 1.B.1044/2020/78. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerős.

Szeged, 2026. március 18.

Dr. Kiss Dániel
a tanács elnöke